

DISTRICTE 5^e

jordi pascual • joan català

DISTRICTE 5^è

(... com vosaltres trepitjo
cada dia el carrer)

jordi
pascual

Barcelona
octubre 1.979

joan
català

El primer que veig quan observo les escombreries és el seu color, aquest m'obre l'ull sensitiu.

El color està profundament arraigat a l'ànima del pintor, però aquest color de les bosses de plàstic, són també colors de plàstic. És el color nou d'aquest segle, com nosaltres, homes nous d'aquest segle, els creadors nous d'aquest segle.

Grocs, verds, negres, blancs o roses, tots transparents, com les mateixes transparències renaixentistes o impressionistes són ara les nostres transparències.

Aquestes bosses llampurnejen davant les fines parets grises o el munt de sorra que les amaga, aquest però, no és el seu lloc, les hem de treure d'on són, perquè ens puguin dir de què són fetes per fora i per dins. Sí, dins tots sabem que són plenes de brutícia, però, no són aquestes les deixalles que es recull a fora?. S'amaga la merda, merda que dins les bosses barrejen colors. Sols les bosses negres ens amagen a vegades el que porten al ventre. Les escombreries són per a mi un personatge, el mateix que representem nosaltres, que recullim el que

es llença, que ho engollim i que la majoria deixem entreveure entre les nostres transparències, que sols alguns amagen sota els colors opacs del seu ésser, i que molt pocs deixen esclatar dels seus budells.

Branques, fustes, ampolles d'aigua i plàstic, caixes rígides més fortes que el plàstic i que volen respirar, han estripat la pell de la bossa, aquestes són les bosses que ens fan més fàstic. Es la pudor del menjar paït fa dies, que sols recullen els animals del carrer.

Recordo el mes de Gener passat, hi havia vaga d'escombriaires, les bosses eren a munts al carrer. Aquest mateix mes vaig començar a recollir les deixalles, les idees eren plenes en el meu cap.

He parlat de les bosses i del seu color, però, tanmateix, no veuria un escultor el volum entre plecs i lligams de les bosses?. Jo no en sóc d'escultor, però sóc conscient d'aquest fènomen amagat fora les bosses. Es aquest volum el que m'obliga a respectar-lo quan les faig incloure sobre les meves fustes. Aquestes són un suport físic per a la realització del quadre, però també és un suport estètic i de concepte en tota l'obra.

Les escombraries - aquells personatges esmentats - es troberien soles al carrer sobre la sorra o davant les parets si no existissin les fustes abandonades, també llençades al carrer, i que entre cremades i foradades, podem llegir el testimoniatge de llurs missatges, el missatge de l'home per a l'home.

Però les parets dels meus quadres són blanques, és el blanc que jo poso, el meu blanc, el blanc que vull tenir la necessitat d'afegir a tot lloc on el meu ser sigui contradicció.

Tot això passa al carrer, als nostres carrers i sobretot al districte cinquè. Com vosaltres trepitjo cada dia el carrer amb els peus tocant a terra, com arrejs del què ens està passant.

Les meves mans, els meus braços, com a branques que volen donar algun fruit, créixen amb la mateixa pluja que recolliu vosaltres. Però la meva obligació, el meu compromís és diferent de l'home aturat al carrer Sant Ramon enfront de les estretes portes del vell desig o d'En Jaume despatxant cafés calents, a l'hivern o gotes amb glaçons de gel a l'estiu, o la Victòria, símbol patent de les meves escombraries i tants d'altres, que estant al meu costat, xafant el mateix terra, arraconant bosses de plàstic plenes de paraules, dubtes, renecs, amors preservats, etc.

El meu compromís, grata sotaterra, al sote
rràni del número 33, sentint humitat als ossos,
llum artificial i respirant mescla de polies-
ter i oxigen gens transparent.

jordi pascual

Tota la vida fent
noves provatures
brincant per l'arus
de zinc i la fusta recta
que amotlla
la teva trajectòria
el color i el pigment
el paper envigorit
amb pell dels dits.
l'amant de la forma
vocalitza al taller
un gipó nou
i el model
ara dret ara d'esquena
no envellirà d'arrugues
aparentment el màgic
vesteix el buit
de noves coses.

joan català

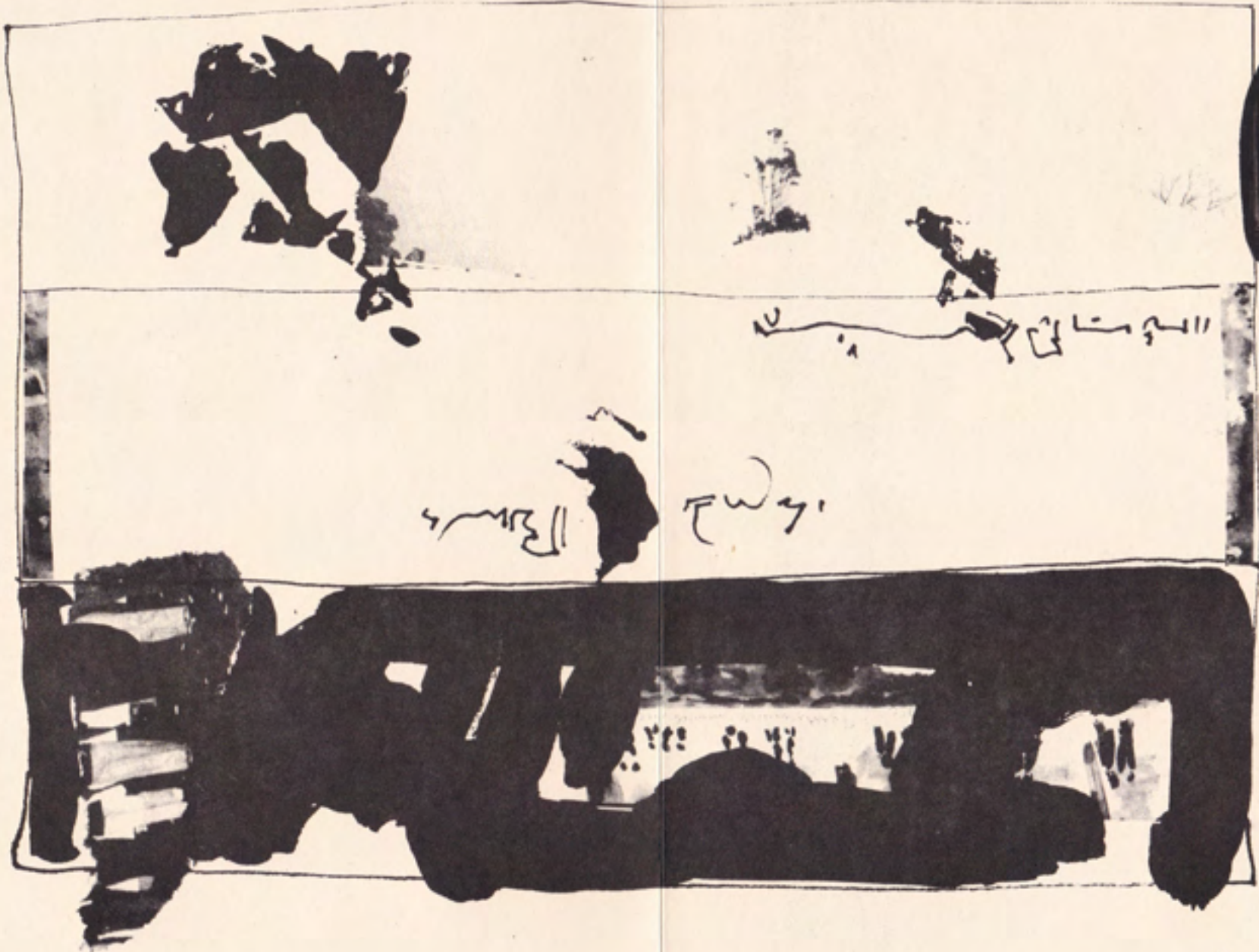
Xiulaven altres vents. Encara era verda la prune i no ens preocupaven gaire les ventades. Desconèixiem allò de dins, tanmateix per una edat silent de fitades vam veure, allò que encara avui ens agrada d'esmentar, tu, un interès especial per la forma. Dringuen bellugadissa de plàstics i pincells, alhora, tubs d'abtracte color buit, i línies entremaliades de projectes. Potser l'inquietud, d'un punt perdut a l'infinit, o el clam, agre, i trencat al firmament, expressaven allò que havia de ser, el teu juguet. És clar, que l'home juga a viure, i ensopega, amb el plor llarg, amb la tala de neguits que el tornen monstre. Amb la mà dura d'aquell inadaptat al temps i al moment. Jordi, xiulaven altres vents, però, tu, ja caminaves, amb les escapçanes transparents, de l'home inquiet a la recerca d'un punt perdut, darrere dels carrers del barri xinès.

joan català

La bossa seria
la primera estructura
l'univers una gran bossa
com un gra de blat
un arbre, un cercle
una cèl.lula
i la claustrofòbia
invent del bossaire
estúpit des de sempre
que posa dins les bosses
la volta celeste i el vent
i surt cada dia
a la cantonada del quiosc
del carrer major.

joan català

المنطقة
الشمالية

المنطقة
الجنوبية

المنطقة
الشمالية

del quadre " carrer de les Tàpies "

La bauma d'aquest
mar ratllat
t'estaciona a l'ocre
no hi ha verd ni blau
hi ha gent
hi ha diferència
hi ha fàbula
la retícula és primària
salvatge i negra.

El personatge, ha quedat quiet, la
mirada no para de recórrer fixa-
ment dos indrets que deu conèixer
bé, enfosquia molt de pressa. Al-
gú pujava les escales. Algú les bai-
xava, i restava cada cop més , com-
primit de bosses el carrer.

joan català

del quadre " carrer Comte de l'Assalt "

Reflexa el teu mirall
una lligacama roja
encara tens el goig
de destapar el carrer
i te l'emportes a casa.

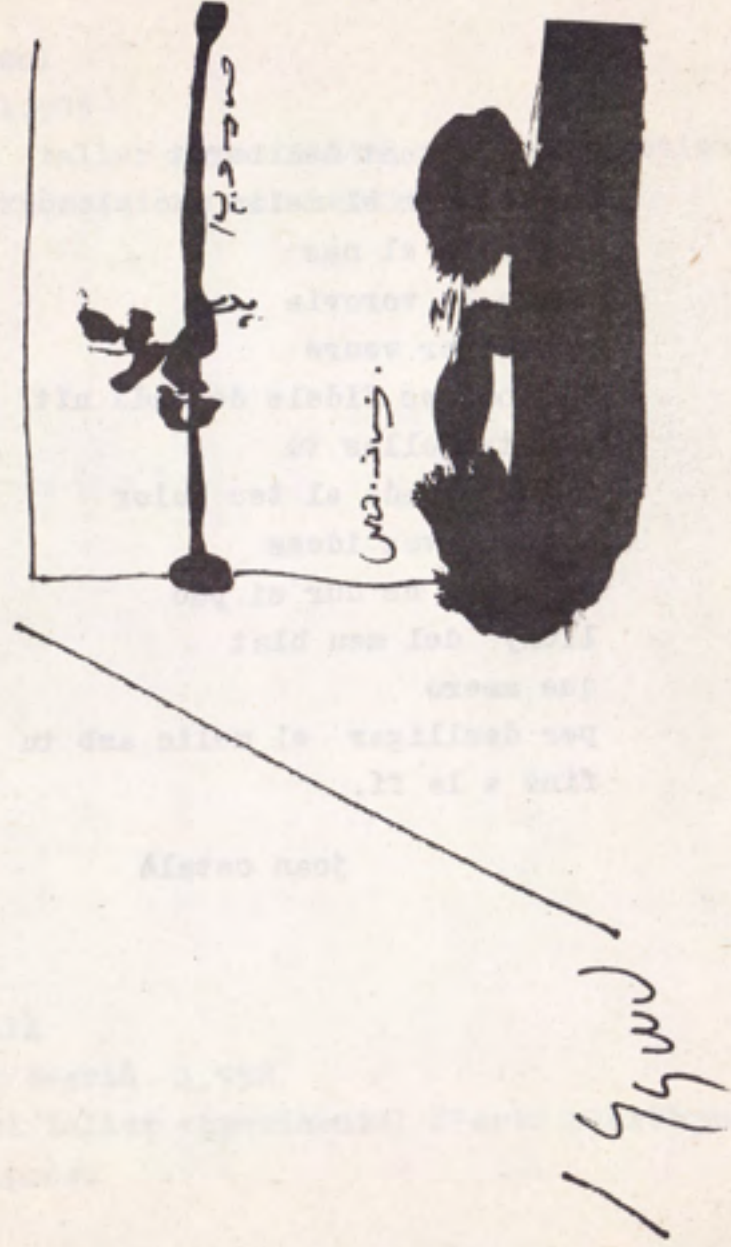
Són com canals
o venes, o ratlles sinuoses
clars o bruts
però sempre
una bossa, una paret, i un tros de cel.
Cada dia està assegurada la Victòria, aten el
carrer amb la seva presència segura. Al
sol, o prop de la font, ella i la cadira,
són la referència clara. Llastimosament,
no restaran massa indicis, les bosses, amb
el temps, passaran a no res sense deixar
rastre.

joan català

Cada obra és com un pont / No fet sobre el buit / El pont
com eina de camí / Com la fusta / De paret / O el pols de
marbre / El pont és, el camí, ràpid dels qui desesperen /
O el mirall-ametlla-romànic, que engaltzes / O el polies-
ter contemporani de les voltes / El pont és, el salt / O
el negre i vermell de cada p lana / Pel pont_s'arrosseguen
escombraries / O petites coses d'un punt a l'altre / O s'
impulsa el punt i la ratlla / El p unt no és fred / Ni in-
humà / Pot ser alt al primer cop / El pont. és sols una co-
sa : la teva voluntat decidida de no parar-te.

joan / català

1994

És un intent deliberat
de trencar el melic
i treure el nas
sobre la voravia
només per veure
les bosses fidels de cada nit
i entre elles tu
que m'agrada el teu color
i les teves idees
No t'han de dur si puc
lluny del meu blat
que amero
per deslligar el melic amb tu
fins a la fi.

joan català

jordi pascual

Barcelona 1.955

membre del taller experimental d'arts plàstiques
diverses exposicions col·lectives

joan català

Roselló, Segrià 1.952

membre del taller experimental d'arts plàstiques
poemes i prosa

Jordi Pasqual

Barcelona 1.952

miembre del taller experimental d'arts plàstiques
diversas exposicions col·lectives

Jean Castéj

Roselló, 2er 1.952

miembre del taller experimental d'arts plàstiques
poemes i prosa

Galeria Lleonart c/ La Palla 6 Barcelona 2 .

(Faint handwritten text, possibly bleed-through or a signature)

galeria lleonart c. la palla, 6   barcelona-2